

Fővárosi Ítéltábla

15.Gf.40.422/2021/12/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Ruszthy Ügyvédi Iroda (Cím4; ügyintéző: dr. Ruszthy Gyula ügyvéd) által képviselt Felperes1 (cím2) felperesnek,
a Holczer, Jákó & Boross Ügyvédi Iroda (Cím5; ügyintéző: dr. Boross Ildikó ügyvéd) által képviselt Alperes1 (Cím1) alperes ellen, felelősség megállapítása iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2020. február 27. napján kelt, 29.G.40.266/2017/102. számú ítélete ellen, az alperes és a felperes által benyújtott fellebbezések folytán, a 2022. április 13. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az alperesnek a kft1 vagyonához tőkehozzájárulás címén, az kft2 felszámoló bank1.-nél vezetett számlaszám1 számú letéti számlájára történő befizetés útján teljesítendő marasztalását 59.889.448 (Ötvenkilencmillió-nyolcszáznyolcvankilencezer-négyszáznegyvennyolc) forintra leszállítja; az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét további 700.000 (Hétszázezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjjal felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 700.000 (Hétszázezer) forint + áfa másodfokú eljárásban felmerült, továbbá 635.000 (Hatszázharmincötezer) forint – az általános forgalmi adót is magában foglaló – felülvizsgálati eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjat mint perköltséget.

Az alperest 1.850.000 (Egymillió-nyolcszázötvenezer) forint, a felperest 650.000 (Hatszázötvenezer) forint fellebbezési eljárási illeték; továbbá az alperest 3.500.000 (Hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték állam javára – az állami adóhatóság külön felhívására történő – megfizetésére kötelezi.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes az alperes ellen 2011. április 15. napján, a Fővárosi Törvényszéknél benyújtott keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes 2006. július 1. napjától nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el ügyvezetői feladatát, e magatartása

az adósnál – a kftlnál (a továbbiakban: adós) – vagyonsökkenést eredményezett, és a felperes 42.623.748 forint hitelezői követelése kielégítését megíúsította. A kereseti kérelme alapjaként a csödeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1)-(2) bekezdését, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (3) bekezdését és 143. § (2)-(3) bekezdését, továbbá a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 153. § (1) bekezdését jelölte meg.

[2] A Fővárosi Törvényszék a keresetet a 9.G.40.751/2011/22. számú ítéletével elutasította.

[3] A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezése folytán eljárva, a Fővárosi Törvényszék 9.G.40.751/2011/22. számú ítéletét a 14.Gf.40.046/2013/6. számú végzésével hatályon kívül helyezte, s az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

[4] A Fővárosi Törvényszéken 9.G.44.986/2013. számon folytatódott perben a felperes a 2014. február 6. napján benyújtott beadványában a keresetét úgy pontosította, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes 2006. július 1. napjától ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsödlegetessége alapján látta el és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 117.045.054 forinttal csökkent, és a felperes 42.623.748 forint hitelezői igénye kielégítését teljes egészében megíúsította. A felperes által megjelölt 117.045.054 forint vagyonsökkenés többek között magában foglalta a márkanév1 készítmény hasznosítási joga és a vonatkozó szövédjegy mint vagyoni értékű jogok elértéktelenedésére alapított 40.000.000 – 40.000.000 forint - összesen 80.000.000 forint - vagyonsvesztést. (A felperes a 2014. július 3. napján előterjesztett keresetpontosításában a hitelezői igénye összegét 53.972.260 forintra módosította, az adós társaság felszámolója által időközben visszaigazolt kamatokra tekintettel.)

[5] A Fővárosi Törvényszék a 9.G.44.986/2013/82. számú ítéletével a keresetet ismét elutasította.

[6] A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezése alapján, a 15.Gf.40.210/2016/10/II. számú részíteletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes az adós vezető tisztségviselőjeként az adós társaság fizetésképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait - a 2006. üzleti év alapján történt osztalék kifizetése, valamint a 2007. február 14-én és 2007. december 31-én, tagi kölcsön jogcímén eszközölt kifizetések körében – nem a hitelezői érdekek elsödlegetessége alapján látta el, ezáltal a társaság vagyona 5.232.000 forinttal csökkent; az elsőfokú bíróság ítéletét az indokolatlan, szükségtelen költségekkel, s az elmaradt árbevétellel kapcsolatos felelösség körében helybenhagyta; a keresetet ezt meghaladóan elutasító részében – a perköltségre is kiterjedően – hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasította.

[7] A Fővárosi Ítéltábla a 15.Gf.40.210/2016/10/II. számú részítele hatályon kívül helyező rendelkezésével kapcsolatos indokolása körében a márkanév1 gyógyhatású készítmény hasznosítási jogával és a márkanév1 szövédjeggyel összefüggő, felperes által hivatkozott, összesen 80.000.000 forint vagyonsökkenés tekintetében kifejtette: egyetértett a felperes okfejtésével abban, hogy mind a forgalomba hozatali engedélyen alapuló hasznosítási jog, mind a szövédjegy vagyoni értékkel bíró vagyonelemnek minösül, továbbá a nyilvántartásba vétel meghosszabbításának elmaradása miatt – amelyet az alperes elfogadható indok nélkül, eleve csak 2007. december 31-ig kért a hatóságtól – a termék kereskedelmi forgalmazási lehetösége a gyógyszernek nem minösülő gyógyhatású anyagok és készítmények nyilvántartásáról és forgalomba hozataláról szóló 10/1987. (VIII.19.) EüM rendelet 1. § (1) bekezdése és 14. § (1) bekezdése szerint megszűnt. A Fővárosi Ítéltábla

leszögezte továbbá: az alperes a nyilvántartásba vétel lehetséges legtovábbi meghosszabbítására irányuló kérelem előterjesztése hiányában nem gondoskodott a csődvagyonba tartozó vagyon értékének megóvásáról. A másodfokú bíróság a per adott szakaszában a vagyonsökkenés mértékét nem találta megállapíthatónak, mert úgy látta: tisztázásra szorul a 2007. december 31-i fordulónapra, 2008. március 2. napján összeállított vagyonkimutatás keletkezése és tartalmi megfelelősége. Ezért előírta, hogy a leltárirat eredetét, az alperes aláírásának valódiságát – az alperes meghallgatásával, megfelelő indítványra tanúbizonyítással, végső esetben írásszakértő bevonásával – fel kell tártani, majd az alperes vitatása miatt bizonyítást kell felvenni az egyes vagyoni jogok értékére is. A bizonyítási terhet illetően aláhúzta: attól függően, hogy a leltárirat valódisága igazolásra kerül-e – aminek alátámasztása a felperesre hárul -, terheli a feleket az iratban megjelölt, illetve az attól eltérő érték bizonyítása, ami szakkérdésnek minősül.

[8] A Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.210/2016/10/II. számú részítélete folytán a per a Fővárosi Törvényszék előtt 29.G.40.266/2017. számon folytatódott.

[9] A Fővárosi Ítéltábla részítélete ellen az alperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be. A Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmére meghozott Gfv.VII.30.458/2017/5. számú részítéletével a Fővárosi Ítéltábla részítéletének az alperes felelősségét a 2007. december 31-én, tagi kölcsön címén történt kifizetéssel kapcsolatban megállapító rendelkezését hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság keresetet elutasító rendelkezését e körben is helybenhagyta; egyebekben a jogerős részítéletet hatályában fenntartotta azzal, hogy a 2006. üzleti év alapján történt osztalék kifizetésével és a 2007. február 14-én, tagi kölcsön jogcímén eszközölt kifizetéssel összefüggésben előidézett vagyonsökkenés mértéke 5.182.000 forint. A Kúria a döntése és annak jogi indokai körében – egyebek mellett – leszögezte, hogy az adós fizetése képtelenséggel fenyegető helyzete a rendelkezésre álló adatok alapján 2006. július 1. napján már fennállt, így az alperesnek az adós vezető tisztségviselőjeként 2006. július 1. napjától kezdődően a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján kellett eljárnia, egészen addig, míg a taggyűlés döntése alapján 2007. február 20. napján meg nem indult az adós végelszámolása. Abban, hogy a végelszámoló felelőssége azonos a vezető tisztségviselő felelősségével, nem értett egyet a másodfokú bírósággal, mert – amint rámutatott - a végelszámoló felelősségét a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) szabályozza, a végelszámoló ellen a Ctv. 99. § (4)-(5) bekezdése alapján lehet fellépni. Ennek megfelelően azt kellett megvizsgálni, hogy a jogerős részítéletben megállapított felelősség alapjául szolgáló események a végelszámolást megelőzően, vagy azt követően történtek. Így a végelszámolás során (2007. december 31. napján) kifizetett 50.000 forint tagi kölcsön tekintetében a Cstv. 33/A. §-ára alapított kereseti kérelem megalapozatlan.

[10] A felperes – miután a Kúria részítéletét a számára 2018. július 2. napján kézbesítették – a 2018. július 5. napján benyújtott előkészítő iratában a polgári perrendtartásról szóló, jelen eljárásra hatályos 1952. évi III. törvény (Pp.) 146. § (1) bekezdésére hivatkozással a keresetét akként módosította, hogy a Cstv. 33/A. §-a szerinti megállapítási keresetét az adós végelszámolását megelőző időszakra korlátozta, míg másodlagosan a 2007. február 20. napjától 2008. február 28. napjáig terjedő időszakban tanúsított alperesi magatartások esetére a Ctv. 99. § (5) bekezdése alapján, a károkozás összegének mértékéhez igazodó, 80.885.086 forint tőkehozzájárulás teljesítése iránti kereseti kérelmet terjesztett elő, s az addigi keresetét elsődleges kereseti kérelemként tartotta fenn.

[11] Az alperes a Ctv. 99. § (5) bekezdésére alapított keresettel szemben azzal védekezett, hogy ezen igényérvényesítési lehetőség 2009. február 27. napján, a felszámolás elrendelésekor nyílt meg, így a felperes vonatkozó követelése mindenekelőtt elévült.

[12] Az elsőfokú bíróság a 102. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperes az adós vezető tisztségviselőjeként a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait 2007. február 20. napjáig a magáncélú kiadások körében nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, s ezáltal a társaság vagyona 415.723 forinttal csökkent. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen be az adós cég vagyonához tökehozzájárulás címén 80.051.664 forintot az kft2 felszámoló bankl.-nél vezetett számlaszámla letéti számlájára történő befizetés útján, a felperes részére pedig fizessen meg 1.726.450 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

[13] Ítélete indokolásában a tökehozzájárulás iránti kereseti kérelemhez (is) kapcsolódó tényállásról – összefoglalva – a következőket rögzítette:

[14] Az alperes az adós alapításától (1999. augusztus 24.) kezdve, annak vezető tisztségviselője volt: 2007. február 20. napjáig ügyvezetőként, 2007. február 20. napjától a felszámolás 2009. február 27-i kezdő időpontjáig pedig végelszámolóként. Az adós társaságot 66,66%-ban, a felperest 33,33%-ban illette meg az Országos Gyógyszerészeti Intézet (továbbiakban: OGYI) nyilvántartásába nyilvántartási számla szám alatt bejegyzett, márkanévű gyógyhatású készítmény hasznosításának joga. A gyógytermékhez védjegyjog is kapcsolódott, a védjegylajstromban lajstromszámú lajstromszám alatt szereplő márkanévű védjegy jogosultja az adós társaság volt.

[15] Az adós az 1993. március 10-i megállapodás alapján hasznosítási díjat volt köteles fizetni a felperesnek a márkanévű nevű, gyógyszernek nem minősülő gyógyhatású készítménnyel kapcsolatban. A felperesnek 2001. december 31. napjáig járó hasznosítási díj összegét a Pest Megyei Bíróság 6.P.ügyszám5. számú, jogerős részítélete állapította meg.

[16] Az OGYI a 2004. augusztus 15-i határozatával az adós társaság által benyújtott bizonylatok alapján a márkanévű tabletta elnevezésű készítmény nyilvántartásba vételét 2007. augusztus 15-éig meghosszabbította.

[17] A felperes 2002. január 1. napjától 2005. december 31. napjáig terjedő időszakra vonatkozó hasznosítási díjigénye tárgyában a Fővárosi Bíróság a 2006. november 29-én kelt, 8.P.ügyszám6/60. számú részítéletével az adóst 25.562.057 forint megfizetésére kötelezte, az elismert 5.979.735 forintot előzetesen végrehajthatóvá nyilvánítva. A Fővárosi Ítéltábla a 2008. február 19-én kelt, 8.Pf.ügyszám7 számú részítéletével az adós marasztalását 15.503.543 forintra leszállította. A felperes az előzetesen végrehajtható 5.979.735 forint behajtása érdekében - 1.025 forint híján - eredménytelenül járt el. Az általa kezdeményezett végrehajtási eljárás során, 2007. szeptember 3-án lefoglalták a márkanévű készítményhez kapcsolódó, vagyoni értékű hasznosítási jog adóst illető 66,6%-át, valamint a márkanévű szövedjegyvet.

[18] Az adós 2006. decemberében felajánlotta a felperesnek, hogy a márkanévű készítménnyel kapcsolatos valamennyi jogosultságát, egy összegű díjazás ellenében átengedi neki, a felek azonban nem tudtak megállapodni.

[19] Az adós társaság tagjai 2007. február 20. napján taggyűlést tartottak, amelyen aznappal elhatározták az adós társaság végelszámolását, végelszámolónak a korábbi ügyvezetőt, az alperest jelölték ki. Az alperes végelszámolóként sem hívott össze taggyűlést pótbefizetés, illetve a tőke egyéb úton való pótlása érdekében.

[20] Az adós és a kft3 között létrejött, 2007. április 18-i szerződés értelmében az adós megbízást adott a márkanévű készítmény Magyarországon való értékesítésére. A kft3-t az általa közvetített szerződésekben foglalt érték 75%-ának megfelelő jutalék illette meg.

[21] Az OGYI által nyilvántartási számla számon nyilvántartásba vett, márkanévű elnevezésű gyógyhatású termék nyilvántartásba vételi ideje 2007. augusztus 15-ig szólt. Az

adós a határidő 2007. december 31-éig való meghosszabbítása iránt 2007. augusztus 13-án terjesztett elő kérelmet. Az OGYI a 2008. május 5-i levelében arról tájékoztatta az adóst, hogy a 2007. augusztus 15-én beérkezett kérelmére indult eljárást nem folytatta le, mivel tudomására jutott a készítmény 66,66%-os vagyoni értékű joga lefoglalásáról szóló, 2007. szeptember 4-i jegyzőkönyv.

[22] A Fővárosi Bíróság 8.P.ügyszám6/87. számú - a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.ügyszám8/6. számú, 2009. november 5-én kelt részitélete alapján jogerőre emelkedett - részitéletével a felpereshez került a márkanév1 kizárólagos hasznosítása.

[23] Az alperes által aláírt 2007. december 31-i dátumú leltár vagyoni értékű jogként feltüntette a márkanév1 gyógyhatású készítmény hasznosítási jogát 40.000.000 forint értékben és a márkanév1 szóvédjegyet ugyancsak 40.000.000 forint értékben.

[24] Az adós fizetéseképtelensége miatt a tagok 2008. február 28-án döntöttek a felszámolási eljárás megindításáról. A végelszámolás alatt álló adós társasággal szemben a 2009. január 22-én benyújtott kérelem alapján indult felszámolási eljárás ügyszám1. ügyszámon. A bíróság 2009. február 27-i kezdő időponttal elrendelte az adós társaság felszámolását.

[25] Az alperes az adós felszámolást megelőző vezető tisztségviselőjeként az adós mérlegeit letétbe helyezte, az iratátadási kötelezettségének eleget tett a felszámoló felé. A 2009. február 25-i fordulónappal - 2009. március 26-án - összeállított tevékenységet lezáró mérleg szerint a felszámolás kezdetekor az adós vagyonába 2.000 forint pénzeszköz és 1.453.000 forint követelés tartozott, amellyel szemben 26.422.000 forint kötelezettség állt.

[26] Az OGYI 2009. június 4. napján kelt, OGYI alkalmazott által aláírt levelében tájékoztatta az adós társaságot, hogy a jogszabályok alapján a gyártók és forgalmazók 2011. március 31-ig kérhetik a gyógytermékek gyógyszerre vagy hagyományos növényi gyógyszerre, illetve egyéb terméké történő átminősítését.

[27] Az adós felszámolásába két hitelező jelentkezett be mindösszesen 59.889.448 forint igényrel: a felperes 56.137.504 forint, a NAV Adóigazgatóság 3.751.944 forint visszaigazolt követeléssel rendelkeznek. Az adósnak felosztható vagyona nincs, a felszámoló a felszámolási eljárás egyszerűsített eljárással történő megszüntetése iránti kérelmet terjesztett elő.

[28] Az OGYI arról tájékoztatta az adós felszámolóját, illetve a felperest a márkanév1 tablettá forgalomba hozatali engedélyével kapcsolatban a 2009. augusztus 24-én, 2011. június 30-án és 2012. február 9-én kelt irataiban, hogy az adós engedélye 2007. augusztus 15-én lejárt, a márkanév1 készítmény érvényes forgalomba hozatali engedéllyel nem rendelkezik, jogutódlás megállapítására, az engedély felperesnek való megadására nincs lehetőség.

[29] A felperes a márkanév1 készítmény hasznosítási jogának értékét a harmadszorra megismételt elsőfokú eljárásban is 40.000.000 forintban jelölte meg. Hivatkozott arra, hogy a márkanév1 gyógyhatású készítmény forgalomba hozatali engedélyének megszűnése miatt értékét veszített szóvédjegyet a felszámoló a felszámolási eljárásban 100.000 forintért értékesítette, így a márkanév1 szóvédjegy esetében a vagyonvesztés 39.900.000 forint. Hangsúlyozta, hogy 2009. februárjában a márkanév1 termékkel kapcsolatos vagyoni értékű jogok már értéküket veszítették, mivel az alperes elmulasztotta a hasznosítási, forgalomba hozatali engedély meghosszabbítását. Álláspontja szerint az alperes által csatolt 2009. június 4-i, OGYI általános tájékoztatás nem alkalmas annak igazolására, hogy a márkanév1 termék 2009-ben rendelkezett OGYI engedéllyel, mert az általános tájékoztatást minden, az OGYI címlistáján szereplő ügyfél hivatalból megkapta. Hangsúlyozta, maga az alperes is úgy nyilatkozott, hogy a felszámolás kezdő időpontjában az adós rendelkezett a márkanév1

szóvédjeggyel és a márkanév1 gyógyhatású készítmény hasznosítási jogával, az okirati bizonyítékról pedig írás- és okmányszakértő állapította meg, hogy az alperes írta alá, a két lap között semmilyen okiratszakértői különbség nincs, azok korábban is egybe tartoztak, a 2. lapnak más irathoz történő tartozására utaló jel kizárható.

[30] Az alperes elévülési kifogásával kapcsolatban a felperes arra hivatkozott, hogy a Cstv. 33/A. §-ára alapított keresetét 2011. április 15. napján terjesztette elő, melynek célja az alperes mint vezető tisztségviselő által az adós társaságnak okozott kár (vagyonvesztés) bírósági úton való érvényesítése volt, amely kár egyúttal a felperes mint hitelező igénye kielégítésének megghiúsulását eredményezte. A Ctv. 99. § (5) bekezdésére alapított keresetmódosítását 2018. július 5. napján terjesztette elő, amelynek alapján a korábbi keresetét annyiban módosította, hogy ugyanazon tényállás mellett, ugyanazon alperessel szemben, ugyanazon alperesi magatartás miatt, azonos kártérítési összeg iránti keresetének csupán a jogcímét módosította. Így véleménye szerint az elévülés 2011. április 15. napján megszakadt, és a folyamatban lévő, jelen peres eljárásra tekintettel az elévülési idő újból nem kezdődött meg. Hivatkozott az elévülés nyugvására is.

[31] A felperes állította, hogy az alperes az adós végelszámolójaként 2007. február 20. napjától alapos ok nélkül késlekedett a felszámolási eljárás kezdeményezésével, mivel az adós ezen időpontban már fizetéseképtelen volt. Ugyanakkor az alperes 2007. február 20. napjától a felszámolás elrendeléséig nem tett meg mindent az adós gazdasági társaság hitelezőinek vesztesége csökkentése érdekében, továbbá egyes hitelezőket mások rovására előnyben részesített. Az adós 2006. évben az alperes irányítása mellett a vagyoni eszközeit az alperes családtagjai, illetve a tagsági viszonya alapján tulajdonában álló kft3 részére értékesítette, ennek következtében a végelszámolás időpontjától az adós vagyona kizárólag a márkanév1 gyógyhatású készítmény hasznosítási jogából és a márkanév1 szóvédjegyből, mint vagyoni értékű jogokból állt.

[32] A felperes kiemelte, hogy a márkanév1 készítmény hasznosítása és forgalmazása a korábbi években az adós társaság részére több százmillió forint árbevételt eredményezett, ennek ellenére a végelszámoló a hasznosítási tevékenységet nem folytatta, hanem a kft3-vel a forgalmazási jogok átadására 2007. április 18-án szerződést kötött, ezáltal az adóst megillető bevételt a kft3-hez irányította át, amely a szerződés alapján jutalék címén a haszon 75%-ára volt jogosult. Az adós társaságnál maradt rész a gyártási költségeket sem fedezte. A szerződés az adós társaság bevételeit, a felperest mint szerzőt és jogosultat megillető hasznosítási díj alapját is elvonta.

[33] A felperes előadta, hogy a márkanév1 gyógyhatású készítmény forgalomba hozatali engedélye 2007. augusztus 15. napjáig volt érvényben. A gyógyszernek nem minősülő gyógyhatású anyagok és készítmények nyilvántartásáról és forgalomba hozataláról szóló 10/1987. (VIII. 19.) EüM rendelet 14. § (1) bekezdése értelmében a nyilvántartásba vétel meghosszabbítása a határidő lejártá előtt három hónappal kérhető, ellenkező esetben a forgalomba hozatali engedély érvényét veszti. Az alperesnek tehát 2007. május 15-ét megelőzően kellett volna kérnie az engedély meghosszabbítását, ehhez képest csak 2007. augusztus 15. napján kezdeményezte azt, ekkor is csak korlátozott időre, négy hónapra. A határidő elmulasztása az engedély érvényességének lejártát, a forgalmazás és a hasznosítási jog megszűnését eredményezte, az alperes jogellenes magatartása pedig az adós társaság vagyonának csökkenéséhez vezetett.

[34] Az alperes a felperes elsődleges és másodlagos kereseti kérelmének elutasítását kérte, vitatva azok jogalapját és összegaszerúségét. Kérte továbbá perköltségben marasztalni a felperest.

[35] Védekezésében kiemelte, hogy a Kúria döntéséből megállapíthatóan az adóst megillető vagyoni értékű jog nem tartozik a likvid vagyon körébe, s a Cstv. 33/A. § szerinti felelőssége csak a 2006. július 1. és 2007. február 20. közötti időszakban vizsgálható.

[36] A másodlagos kereseti kérelemmel szemben elévülési kifogást terjesztett elő.

[37] Ugyanakkor érdemben is vitatta a felperes másodlagos kereseti kérelmét, mert véleménye szerint a végelszámoló alperes magatartása és a vagyoni értékű jog elvesztése között nincs összefüggés. Álláspontja szerint - mivel a forgalmazási jog elvesztése a végelszámolás idejére esik - az alperes 2007. februárját követően már nem volt köteles beadni a forgalmazási jog meghosszabbítása iránti kérelmet, amint a Kúria Gfv.VII.30.458/2017/5. számú határozatának 66. pontja is rögzíti. Az OGYI azért nem teljesíthette az alperes meghosszabbítás iránti kérelmét, mert a felperes kérelmére 2007. szeptember 4-én lefoglalták a forgalmazási jogot (kúriai határozat [14] pont). A végelszámoló már nem értékesíthette a forgalmazási jogot, csak ha a végrehajtási jog jogosultja és az adós másképpen állapodnak meg, a megegyezés azonban a felperes magatartása következtében megghiúsult. A forgalmazási jog csak addig illette az adós társaságot, amíg azt az ítéltábla határozata alapján a felperes nem szerezte meg. Ahogyan a Kúria említett határozatának [63] pontja is leszögezte, a társaság vagyonából a forgalmazási jog az ítélet alapján került ki, tehát a végelszámoló magatartása és a forgalmazási jog megszűnése között nem lehet oksági kapcsolat.

[38] A szóvédjeggyel kapcsolatban az alperes előadta, hogy az a felszámolási eljárás megindításakor a társaság tulajdonában volt, a felszámolónak átadták, és a felszámoló nyilvánosan értékesítette, így az alperes felelőssége a Ctv. 99. § (4) és (5) bekezdése alapján fel sem merülhet. A már előadott dokumentumok pedig igazolják, hogy mindent megtett annak érdekében, hogy a társaság vagyonában tartsa a forgalmazási jogot, azt piaci áron a felperesnek értékesítse, tehát mind a végelszámolás alatt álló cég, mind pedig a hitelezők érdekeinek megfelelően próbált eljárni. Vitatta, hogy az OGYI 2013. június 12-én kelt levele alkalmas lenne az alperes felelősségének megállapítására a korábbi levelekkel és gyakorlattal szemben.

[39] Hangsúlyozta, hogy a 2008. évi tagi jegyzőkönyvhöz csatolt értékkimutatásban a márkanév1 készítmény hasznosítási joga és szóvédjegye érték nélkülként szerepel. Állította, hogy a felszámolási kérelemhez csatolt értékkimutatást tartalmazó táblázat, melyet aláírt, egyoldalas és lepecsételt volt, olyan kétoldalas lapot nem írt alá, amelyen vagyoni értékű jog 40.000.000 forintban történő megállapítása szerepelt volna; az írás- és okmányszakértő csak azt állapította meg, hogy az irat második oldalán lévő aláírás az alperesé, de azt nem, hogy a két irat egyidőben készült. Nem vitatta, hogy a T/9/1. szám alatt csatolt irat 2009-ben már a felszámolási iratok között fellelhető volt. Véleménye szerint egy olyan okiratnak nincs bizonyító ereje, amelynek egyik oldalán van a tartalom és külön lapon az aláírás.

[40] Az elsőfokú bíróság a döntése jogi indokolása keretében a hasznosítási joggal és a szóvédjeggyel kapcsolatos bizonyítási teher kérdésében leszögezte, hogy a perben a felperesnek kellett igazolnia a 2008. március 2. napján összeállított vagyonleltár, leltárirat eredetét, valóságát, az összeállított vagyonkimutatás tartalmi megfelelőségét, a vagyoni értékű jogok értékét, így a márkanév1 védjegy és a márkanév1 hasznosítási jog értékét is. Az alperesnek a leltár valósága esetén azt kellett igazolnia, hogy a vagyoni értékű jogok a leltárban feltüntetett értéktől eltérnek.

[41] A másodlagos kereseti kérelem jogalapjával kapcsolatban a törvényszék – egyebek mellett – a következőket fejtette ki:

[42] Az adós társaság végelszámolása kezdő időpontjában hatályos Ctv. 94. § (1) bekezdése szerint a cég jogutód nélkül történő megszűnése esetén - ha a cég nem fizetéseképtelen, és a cégre vonatkozó jogszabály eltérő rendelkezést nem tartalmaz - végelszámolásnak van helye.

[43] A (3) bekezdés szerint végelszámolásra a cég legfőbb szervének elhatározása alapján vagy a cégbíróság törvényességi felügyeleti eljárásban hozott határozata alapján (kényszer-végelszámolás) kerülhet sor. Idézte a Ctv. 99. § (1), (4) és (5) bekezdését.

[44] Az alperes elévülési kifogásának nem adott helyt, mert álláspontja szerint a keresetlevél benyújtásakor jogcímhez kötöttség nem volt, a bíróságnak a felperes érvényesíteni kívánt jogát kellett vizsgálnia. Utalt arra, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 324. § (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik. A (2) bekezdés szerint a főkövetelés elévülésével az attól függő mellékkövetelések is elévülnek. A főköveteléstől független mellékkövetelések elévülése a főkövetelést nem érinti. A rPtk. 325. § (1) bekezdése értelmében az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet. A rPtk. 327. § (1) bekezdése értelmében a követelés bírósági úton való érvényesítése megszakítja az elévülést, a (2) bekezdés alapján az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik.

[45] A törvényszék aláhúzta: a felperes 2011. áprilisában előterjesztett kereseti kérelme arra irányult, hogy az adós gazdasági társaság hitelezői követeléseinek fedezete biztosított legyen, s a másodlagos kereseti kérelmével is ezt a jogot kívánta érvényesíteni. A keresetben és a módosított keresetben is ugyanazon alperessel szemben, ugyanazon magatartások alapján, ugyanolyan összegű hátrányt okozó jogellenes alperesi magatartásra hivatkozott.

[46] Kiemelte: a márkanév1 hasznosítási joga és a szóvédjegy értékvesztése 2007. augusztus 15. napján, a végelszámolás időszaka alatt következett be, amikor lejárt a gyógyhatású termék nyilvántartásba vételi ideje. A márkanév1 hasznosítási joga és a szóvédjegy - ahogyan ezt a Fővárosi Ítéltábla is megállapította - pénzben kifejezhető vagyoni értékkel bíró vagyonelemnek minősülnek, melyek értékének mint az adós társaság vagyonába tartozó vagyonnak a megóvásáról az alperes végelszámolóként nem gondoskodott, a nyilvántartásba vétel lehetséges legtovábbi meghosszabbítására irányuló kérelem határidőben történő előterjesztése hiányában.

[47] A fellebbviteli bíróság iránymutatásának megfelelően szakértő kapott kirendelést a felperes által csatolt, 2007. december 31-i leltárban megjelölt 40.000.000 - 40.000.000 forint értéket tartalmazó leltárirat eredetének, az alperes aláírásának valódisága megállapítása érdekében.

[48] A törvényszék az írásszakértői vélemény, felszámolóbiztos1 és felszámolóbiztos2, valamint tanú2 tanú vallomása alapján megállapította, hogy a felperes által csatolt, valamint a későbbiekben a 40.266/2017. szám alatti eljárásban T/9/1. szám alatt mellékelte, kft1. Vagyona Követeléseit és Tartozásait elnevezésű, 2007. december 31-i leltárban rögzített, a márkanév1 Gyógyhatású készítmény hasznosítási jogaként megjelölt 40.000.000 forint, valamint a márkanév1 szóvédjegy értékeként megjelölt 40.000.000 forint összeget az adós társaság, illetve az alperes határozta meg, az irat valódisága igazolt, s az alperes eredeti aláírása szerepel a kétoldalas dokumentum második oldalán, amint az írás- és okmányszakértő is ezt állapította meg.

[49] Tekintve, hogy a felperes bizonyította: az adós társaság vagyonelemei között a szóvédjegy és a hasznosítási jog 40.000.000 – 40.000.000 forint értékben szerepelt, az alperesnek kellett volna igazolnia, hogy e vagyoni jogok valós piaci értéke alacsonyabb. Az

alperes azonban e körben bizonyítást nem ajánlott fel, mert álláspontja szerint az írásszakértői vélemény nem igazolta a felperesi állítást.

[50] Az elsőfokú bíróság a forgalmazási jog értékvesztése körében rámutatott, hogy a felperes magatartása nem vehető figyelembe az ügyvezető, illetve a végelszámoló magatartásainak értékelésekor, az alperes által 2007. augusztus 13-án előterjesztett meghosszabbítási kérelem pedig már elkésett volt.

[51] A márkanév1 gyógyhatású készítmény nyilvántartásba vétele meghosszabbításának elmaradása miatt megszűnt a termék kereskedelmi forgalmazásának lehetősége. Ennek oka pedig – mint ahogy azt a Fővárosi Ítéltábla is megállapította – az volt, hogy az alperes kellő és elfogadható indok nélkül csak 2007. december 31-ig kérte a hatóságtól a termék kereskedelmi forgalmazásának lehetőségét. Mindezek alapján az alperes mint végelszámoló sem tett eleget a vagyonmegőrzés, illetve a hitelezői igények kielégítésének figyelembevételére vonatkozó kötelezettségének.

[52] Az elsőfokú bíróság azt is kiemelte, hogy a Ctv. 94. § (1) bekezdése szerinti végelszámolás esetében a jogutód nélküli megszűnésről szóló döntést megelőzően a cégnek a pénzügyi helyzete alapján számot kell vetnie azzal, hogy a vagyona fedezi-e a tartozásokat, mert ha a cég pénzügyi helyzete alapján már ekkor látható, hogy a vagyona a tartozásai fedezésére nem elegendő, a felszámolás kezdeményezéséről kell határozni.

[53] Az elsőfokú bíróság nem adott helyt az alperes OGYI alkalmazott tanúkénti kihallgatására irányuló indítványának, mert a tanú nyilatkozata okiratban foglalt tartalom megdöntésére nem lehet alkalmas, az pedig a rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható volt, hogy az alperes mikor, milyen lépéseket tett a forgalmazási engedéllyel kapcsolatban. A forgalomba hozatali engedély meghosszabbítását illetően a 10/1987. (VIII.19.) EüM rendelet tartalmazza a meghosszabbítás feltételeit és időpontját.

[54] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes és a felperes is fellebbezéssel támadta.

[55] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

[56] Jogorvoslati kérelmét egyrészt azzal indokolta, hogy a felperes a 2018. június 26. napján bejelentett keresetmódosítását, amelyben az alperest a Ctv. 99. § (5) bekezdése alapján 80.885.086 forint tőkehozzájárulás teljesítésére kérte kötelezni, a Pp. 146. §-a sérelmével adta elő, hiszen egy másik jogviszonyból eredő, más időszakra vonatkozó, teljesen más felelősségi forma alapján, új, eltérő minőségű alperes ellen, marasztalásra irányuló keresetet nyújtott be. Az alperes e kereseti kérelemmel szemben az elsőfokú eljárásban bejelentett elévülési kifogását is fenntartotta, mert álláspontja szerint az elévülés a felszámolás elrendelésétől, 2009. február 27. napjától kezdődött, amikor a rPtk. 326. § (1) bekezdése szerint a végelszámolóval szemben a követelés esedékessé vált.

[57] Az alperes ugyanakkor a hasznosítási jog és a szövegdjegy elvesztéséből eredő keresetnek a Ctv. 99. §-a alapján történő érdemi elbírálásával sem értett egyet. E körben hivatkozott arra, hogy az alperesnek végelszámolóként a Ctv. 98. §-a és a 103. § (1)-(2) bekezdése által előírt feladatokat kellett teljesítenie, aminek eleget tett, többek között felajánlotta a felperesnek a márkanév1 készítmény hasznosítási joga 66,66%-át, valamint a védjegy hasznosítási jogát, amire a felperes érdemben nem reagált. A forgalmazási jogot a Fővárosi Bíróság a 2007. július 19. napján kelt határozatával lefoglalta, majd a hasznosítási,

forgalmazási jogot a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.ügyszám8/6. számú, 2009. november 5. napján kelt másodfokú részítéletével jogerőre emelkedett határozatával ellentételezés nélkül elvonta. Az alperes úgy vélte, a törvényszék okszerűtlenül állapította meg, hogy a márkanév1 termék hasznosítási joga és a szóvédjegy 2007. augusztus 15. napján értékét veszítette azért, mert lejárt a termék forgalmazási engedélye, de a fenti jogerős ítélet alapján a hasznosítási, forgalmazási jog az engedély meghosszabbításától függetlenül is kikerült volna az adós vagyonából, tehát a végelszámoló magatartásával összefüggésben az adóst nem érte kár.

[58] Az alperes mindemellett a bizonyítási teher téves alkalmazását és a bizonyítás eredményének a Pp. 206. §-ába ütköző mérlegelését is sérelmezte, így kétségbe vonta, hogy a perbeli vagyoni jogok értékére az elsőfokú bíróság az írásszakértő által megvizsgált okirat, valamint az egyéb bizonyítékok alapján helytálló következtetést vont le.

[59] A felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte, elsődlegesen akként, hogy a másodfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg: az alperes az adós vezető tisztségviselőjeként a társaság fizetési képességgel fenyegető helyzete bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el és 1) a márkanév1 gyógyhatású készítmény forgalomba hozatali engedélyének határidőben és megfelelő időtartamra történő meghosszabbítása következtében a társaság vagyona 79.900.000 forinttal, 2) ingatlan értékesítésével összefüggésben 4.289.280 forinttal, 3) a társaság működésével össze nem egyeztethető magáncélú kiadások elszámolásával 41.542 + 173.731 forinttal csökkent.

[60] Másodlagosan azt kérte, hogy az ítéltábla az alperest a Ctv. 99. § (5) bekezdése alapján további 173.731 forint tőkehozzájárulás befizetésére kötelezze.

[61] A felperes kérte az elsőfokú ítélet indokolásának kiegészítését azzal, hogy az alperes a 2006., 2007. és 2008. évekre vonatkozóan nem tett eleget a mérlegbeszámoló közzétételi és letétbe helyezési kötelezettségének, ezért a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. Az indokolás kiegészítését kérte azzal is, hogy az alperes a taggyűlés összehívására vonatkozó törvényi kötelezettségét sem teljesítette, amint a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.210/2016/10/II. számú részítélete rögzíti.

[62] A felperes végül kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott perköltséget megállapítani a tőkehozzájárulás iránti kereseti kérelem után, ezért további bruttó 1.651.984 forint elsőfokú ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[63] Jelezte, hogy az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. § (1) bekezdése értelmében csupán a további 173.731 forint marasztalásra irányuló, valamint az elsőfokú perköltség 1.651.984 forinttal történő felemelése iránti fellebbezési kérelme után fizet meg (146.100 forint) másodfokú eljárási illetéket.

[64] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kiemelte, hogy a Kúria a Gfv.VII.30.458/2017/5. számú részítéletével a felperesnek a végelszámolási időszakra vonatkozóan a Cstv. 33/A. §-a alapján előterjesztett keresetét már elutasította, tehát a jogviszony e tekintetben ítélt dolognak minősül, a felperes a Ctv. 99. § (5) bekezdésére alapított követelés elévülése miatt kísérli meg újra a Cstv. 33/A. §-a alapján érvényesíteni a keresetét.

[65] Fenntartotta az elévülési kifogását.

[66] A felperes fellebbezési ellenkérelme arra irányult, hogy az ítéltábla a felperesi fellebbezéssel nem érintett részében hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletét.

[67] Álláspontja szerint az alperes a Kúria határozatát tévesen értelmezi, abban a Ctv. szabályainak alkalmazásával kapcsolatban iránymutatás nem szerepel, annál is inkább, mert ezekre alapított kereseti kérelme a felperesnek akkor még nem is volt.

[68] Állította, a keresetváltoztatása a Pp. 146. § (1) bekezdése értelmében megengedett volt: ugyanazon tényállás mellett, ugyanazon alperessel szemben, ugyanazon alperesi magatartás miatt terjesztette elő a megváltoztatott keresetet is.

[69] Az elévülés kérdése kapcsán hangsúlyozta: a rPtk. 327. § (1) bekezdése értelmében a követelés bírósági úton való érvényesítése megszakítja az elévülést, az alperes felelősségét megalapozó magatartások miatt indított, jelen peres eljárás pedig még mindig folyamatban van, tehát a követelés nem évülhetett el.

[70] A hasznosítási jog és a szóvédjegy értékvesztésével kapcsolatban kifejtette, az alperes tévesen értelmezi úgy a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.ügyszám8/6. számú másodfokú ítéletét, hogy a márkanév termék hasznosítási és forgalmazási jogát elvonta, mivel az a szóban forgó vagyoni értékű jogokat, azok részesedési arányát valójában semmiyen módon nem érintette, csupán feljogosította a felperest, hogy a hasznosítást, forgalmazást végezze, a megfelelő arányú vagyoni jogok azonban nem kerültek ki az adós tulajdonából. Így a forgalomba hozatali engedély 2007-ben bekövetkezett megszűnése a felperes mellett az adós társaságnak is kárt okozott, mint társtulajdonosnak. Az pedig téves alperesi állítás, hogy az újabb engedélyezési eljárás bármikor megindítható, ezzel szemben az a bizonyított tény, hogy az alperes elmulasztotta az engedély meghosszabbítását, ami a vagyoni értékű jogok értékvesztéséhez vezetett.

[71] A felperes a bizonyítási teher kiosztását és a bizonyítás eredményének mérlegelését illetően sem értett egyet az alperessel.

[72] További beadványában a felperes hangsúlyozta, hogy anyagi jogerő csak az ügyben született másodfokú, illetőleg felülvizsgálati határozattal elbírált alperesi magatartásokhoz fűződik, a Kúria döntésében kifejtett jogi álláspont nem rendelkezik kötelező erővel a megismételt eljárásban a felekre, illetve a bíróságokra.

[73] Az alperes a felperes fellebbezési ellenkérelmére úgy reagált, hogy az elévülés körében azt kell vizsgálni: az alperessel szemben a Cstv. alapján benyújtott kereset megszakította-e a Ctv.-n alapuló, marasztalásra irányuló igény elévülési idejét, ami álláspontja szerint nem következett be.

[74] A vagyoni értékű jogokat illetően hangsúlyozta, a 8.Pf.ügyszám8/6. számú jogerős (rész)ítélet alapján a felperes a közigazgatási hatóságtól megkapta volna a forgalmazási engedélyt, okirattal igazolt azonban, hogy ezt nem kérelmezte. Az adós az ítélet következtében pedig a forgalmazás, hasznosítás jogát elvesztette, csupán díjigénye lehetett a felperessel szemben.

[75] A felperes az alperes beadványára adott válasziratában tagadta, hogy az elévülés, helyesen az igényérvényesítési határidő túllépése a jelen esetben felmerülhetne.

[76] A vagyoni értékű jogok kapcsán utalt arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla a 15.Gf.40.210/2016/10/II. számú részítéletében már rögzítette, hogy az alperes nem gondoskodott a csődvagyonba tartozó vagyon értékének megóvásáról, a forgalomba hozatali engedély megfelelő meghosszabbításáról, ezért a felelőssége megállapítható, az ítéltábla csupán a vagyonsökkenés mértékét nem látta akkor még tisztázottnak.

[77] Ismételten leszögezte: az adós vagyoni értékű jogait az eljáró bíróságok nem vonták el, azok azért veszítették értéküket, mert a termék forgalmazását lehetővé tevő engedély az alperes mulasztása következtében megszűnt.

[78] A Fővárosi Ítéltábla a felek fellebbezéseit a 15.Gf.40.310/2020/8/II. számon meghozott ítélete szerint részben alaposnak találta: az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, az alperes marasztalását 59.889.448 forintra leszállította, a felperesnek járó elsőfokú perköltséget 2.620.216 forintra felemelte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta; felhívta a felperest, hogy leletezés terhe mellett 15 napon belül fizessen meg 48.000 forint másodfokú eljárási illetéket; kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 800.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjból és 35.520 forint fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltséget; továbbá az alperest 1.850.000 forint, a felperest pedig 650.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére kötelezte az állam javára, külön felhívásra.

[79] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a felperes elsődleges kereseti kérelme tárgyában hozott – 415.723 forint vagyonsökkenésért az alperes ügyvezetői felelősségét megállapító, ezt meghaladóan pedig az elsődleges kereseti kérelmet elutasító – döntésével teljes egészében egyetértett, a törvényszék ítéletét a másodlagos kereseti kérelem, valamint a felperesnek járó perköltség tekintetében változtatta meg.

[80] A Fővárosi Ítéltábla elsőként az alperes fellebbezését vizsgálva, mindenekelőtt leszögezte, hogy a felperes a keresetváltoztatását – melyben az alperes végelszámolói tisztségének időszaka tekintetében a Cstv. 33/A. §-a helyett a Ctv. 99. § (5) bekezdése alapján kérte levonni az alperes vezetői felelőssége következményét – a Pp. 146. § (1) bekezdése által megengedetten terjesztette elő.

[81] Az alperes megváltoztatott keresettel szembeni elévülési kifogásának alaptalanságát illetően érdemben egyetértett az elsőfokú bírósággal.

[82] Az alperes végelszámolói felelősségén alapuló marasztalását azonban csupán az adós hitelezőinek az adós vagyona által nem fedezett összes követelése együttes összege (59.889.448 forint) erejéig tartotta megalapozottnak.

[83] A felperes fellebbezését annyiban találta alaposnak, hogy a másodlagos kereseti kérelme utáni ügyvédi munkadíja megállapításának elmaradását indokoltan sérelmezte.

[84] Az alperes a másodfokú bíróság jogerős ítélete ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, melynek keretein belül a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és tartalmilag az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

[85] A Kúria az alperes felülvizsgálati kérelme tárgyában meghozott Gfv.VI.30.010/2021/5. számú végzésével a jogerős ítéletet a felülvizsgálattal érintett – az alperest tőkehozzájárulás fizetésére kötelező – részében a kapcsolódó perköltségre és illetékre vonatkozó rendelkezésekre kiterjedően hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra, s új határozat hozatalára utasította. A felek felülvizsgálati eljárási költségét

személyenként 635.000 forintban, a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket 3.500.000 forintban állapította meg.

[86] A döntése és annak jogi indokai körében előrebocsátotta, hogy a felülvizsgálati kérelem nem terjedt ki a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti vezetői felelősség tekintetében a magáncélú kiadásokkal kapcsolatos döntésre és értelemszerűen a keresetet részben elutasító ítéleti rendelkezésre, így ezeket a kérdéseket a Kúria határozata sem érinti.

[87] A Kúria elsődlegesen abban foglalt állást, hogy a másodlagos kereset 2018. június 26-i előterjesztése megengedett volt.

[88] Ezt követően az alperes elévülési kifogását vizsgálta, melynek eredményeként leszögezte, hogy a Ctv. 99. § (5) bekezdése alapján a végelszámolóval szemben érvényesíthető speciális kártérítési igény – a másodfokú bíróság álláspontjától eltérően – a felszámolás kezdő időpontjában válik esedékessé, ekkor kezdődik az elévülése is [rPtk. 326. § (1) bekezdés], s eltérő szabály hiányában öt év elteltével elévül még akkor is, ha folyamatban van a felszámolás. Ezért a megismételt másodfokú eljárásra nézve előírta, hogy ebből kiindulva kell elbírálni az alperes elévülési kifogását azzal, hogy a kifogás megalapozottsága esetén a Ctv. 99. § (5) bekezdése szerinti kereset elutasításának van helye, ellenkező esetben a szükséges részletességgel megindokolt határozatban érdemben el kell bírálni az alperesi fellebbezés további hivatkozásait.

[89] A fentiek tükrében a megismételt másodfokú eljárás az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest 80.051.664 forint tökehozzájárulás megfizetésében és az ehhez kapcsolódó perköltség megfizetésében marasztaló rendelkezéseinek felülbírálatára terjedt ki.

[90] A Fővárosi Ítéltábla a per másodfokú tárgyalására szóló idézésben felhívta a feleket, hogy a Kúria Gfv.VI.30.010/2021/5. számú határozatának az új eljárásra vonatkozó iránymutatásával kapcsolatos indítványait, észrevételeiket 15 napon belül tegyék meg.

[91] Az alperes a 3. sorszám alatt előterjesztett észrevételében kiemelte, a Kúria határozata alátámasztja azt az alperesi jogi érvelést, hogy a Ctv. 99. § (5) bekezdése szerinti követelés esedékessége a felszámolás elrendelésétől, vagyis 2009. február 27. napjától kezdődött. Tekintettel arra, hogy a rPtk. 324. §-a szerint a követelések öt év alatt elévülnek, s a rPtk. 325. §-a értelmében az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet, a felperes 2018. június 26. napján előterjesztett marasztalási keresete elévült. Emellett a Ctv. 99. § (5) bekezdése szerinti keresettel szemben érdemben kifejtett álláspontját is fenntartotta.

[92] A felperes 5. sorszám alatt, felhívás nélkül benyújtott beadványában kifejtett véleménye az volt, hogy az ítéltábla helyesen foglalt állást az elévülés kérdésében. Kiemelte továbbá, hogy a Kúria jogi álláspontjára figyelemmel a hatályon kívül helyezés indokoltsága az elsőfokú eljárásra nézve is megállapítható.

[93] Az ítéltábla 2. sorszámú idéző végzésében foglalt felhívásra úgy nyilatkozott, hogy az igényérvényesítési határidő tekintetében nincs különbség a Cstv. 33/A. §-a és a Ctv. 99. § (5) bekezdése között, mindkettő a felszámolási eljárás alatt nyújtható be, hiszen felszámolóról és hitelezőről csak a felszámolási eljárás alatt lehet beszélni. A kereset ténybeli és jogi alapját is mindkét esetben a vezető tisztségviselő kárt okozó magatartása képezi. A követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, valamint a követelés bíróság úton való érvényesítése (polgári peres eljárásban és polgári jogi igényként büntető eljárásban) megszakította az elévülést, így a végelszámolóval szembeni követelés nem évült el.

Fenntartotta, hogy az alperessel szemben ugyanazon tényállások mellett, ugyanazon magatartások miatti kártérítési felelősségre alapított igény bírósági úton való érvényesítése a rPtk. 327. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel megszakította a Ctv. 99. § (5) bekezdésére alapított követelés elévülését. A 2011. április 15-én előterjesztett kereset célja az alperes által a kft1. társaságnak okozott kár, vagyонvesztés miatti követelés bírósági úton való érvényesítése volt, annak érdekében, hogy a felperes hitelezői igénye megtérüljön. A károkozó magatartás szankcionálásának következménye mindkét esetben ugyanaz, a hitelező igényének különböző formában történő kielégítése. Ugyanakkor hivatkozott arra, hogy a büntetőeljárás, melyben polgári jogi igényt terjesztett elő, a Fővárosi Törvényszék 2015. július 22-én kelt, 28.Bpkf.ügyszám9/2. számú végzésével fejeződött be jogerősen, tehát az elévülés ekkor kezdődött újra, így a Ctv. 99. § (5) bekezdésére alapított kártérítési igényét a felperes ettől számítva az általános elévülési időn belül terjesztette elő 2018. július 5-én.

[94] Álláspontja szerint ugyanakkor az elévülés nyugvása is megállapítható lenne, mivel azok után, hogy az alperes károkozó magatartásait pontosan megjelölte, a kártérítési igényét előterjesztette, a Kúria Gfv.VII.30.458/2017/5. számú határozatából értesült arról, hogy a végelszámolási időszakban tanúsított alperesi magatartásokra a Ctv. rendelkezéseit kell alkalmazni, addig menthető okból nem érvényesített ezen a jogcímen igényt. A kereseti kérelemhez kötöttség pedig nem jelent jogcímhez kötöttséget. A felperesi kereset célja egyértelműen az alperes kártérítési felelősségének érvényesítése volt, az adós társaságnak okozott kár mint vagyонvesztés megtérítése és a hitelezői igények kielégítése érdekében, a keresetváltoztatás csak a kereset jogcímét változtatta meg. E körben utalt a BH2014. 270. szám alatt közzétett jogesetre.

[95] Bizonyítékként a per anyagát képező okiratokat jelölt meg, valamint a zár alá vétellel kapcsolatos végzéseket csatolta, melyek figyelembevételét indítványozta.

[96] Az alperes értelmezhetetlennek nevezte és ellenezte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését.

[97] Ismételten aláhúzta, hogy a végrehajtás során lefoglalt forgalmazási joggal 2007. évben már nem rendelkezhetett, azt nem hosszabbíthatta meg, s különben sem tudta volna azt a társaság értékesíteni, mivel bírósági ítélet vonta el a végelszámolás alatt a hasznosítási jog 66,6%-át és a felperesnek adta.

[98] Az ítéltábla felhívására megtett további észrevételében fenntartotta az elévülési kifogását és hangsúlyozta, a Kúria rögzítette, hogy a végelszámolóval szembeni igényérvényesítés időpontját nem az elsődleges kereset benyújtásának időpontjában kell figyelembe venni; keresetváltoztatás a tárgyi keresetkiterjesztés is, amikor a felperes a keresetét új keresettel egészíti ki. Vagyis a felperes Ctv.-re alapított keresetváltoztatása tárgyi keresetkiterjesztés és nem a jogcím megváltoztatása.

[99] A büntetőeljárásban bejelentett polgári jogi igényt illetően aláhúzta: a felperes ezt a csődbüntett miatt indult eljárásban 2010. július 12-én terjesztette elő, amin nem változtat a felperes igényének ismételtgetése, mert ez nem minősült új bejelentésnek. A felperes három alkalommal jelentette fel az alperest különböző hatóságok előtt, mely eljárásokat bűncselekmény hiányában mindegyik alkalommal megszüntettek. A büntetőeljárás egyébként sem a követelés érvényesítése érdekében megindított eljárás (BDT2015. 3364). Végelszámolói minőségére alapozva a felperes egyszer sem tett feljelentést az alperes ellen, s mindegyik feljelentése alkalmával a saját elszenvedett kárát érvényesítette, míg a kúriai részítélet [72] pontja szerint a jelen eljárás nem a felperes kárának megtérítésére irányul, s károsultként a Kúria Gfv.30.010/2021/5. számú végzése [44] pontja is a hitelezők összességét jelöli meg. Ez azt is jelenti, hogy a felperes büntető ügyekben előterjesztett polgári jogi igénye, vagyis személyes kártérítési igénye a Cstv. és a Ctv. alapján megindítható eljárások

vonatkozásában nem szakítja meg az elévülést, mert ezeknek az eljárásoknak a tárgya nem a felperes kárának megtérítése.

[100] Az elévülés nyugvása kérdésében ismét leszögezte, hogy a felperes a Ctv. 99. § (5) bekezdése szerinti marasztalásra irányuló keresetet egészen 2018. június 17. napjáig nem indított, e keresete a Kúria megállapítása szerint másodlagos kereset volt, új keresetnek minősült, tehát nem helytelen jogcím megjelöléséről volt szó. A helytelen jogcím megjelölése esetére a gyakorlat egyébként sem egységes abban, hogy ez menthető oknak minősül-e.

[101] Az alperes ténybeli szempontból is vitatta a felperes által a kára keletkezésének alapjául hivatkozottakat.

[102] A felperes az utóbbi alperesi észrevételre a 11. sorszám alatt benyújtott nyilatkozatában úgy reagált, hogy a Ctv. 99. § (5) bekezdése szerint a cég vagyonához való hozzájárulásra kötelezés csak a hitelezőket ért kár kielégítési formája, az ítéltábla a 15.Gf.40.310/2020/8/II. számú ítéletében ezért állapította meg, hogy az alperes végelszámolóként mindössze a felszámolás során meg nem térülő hitelezői követelésekért tartozik felelősséggel, az adós cég vagyonához történő tőkehozzájárulás teljesítése formájában. Azon, hogy a felperes a saját kárát érvényesítette a jelen perben, nem változtat, hogy egyben a hitelezők összességét érintő veszteség megtérítése iránt lép fel. Az a Kúria Gfv.VI.30.010/2021/5. számú végzéséből is egyértelmű, hogy a Ctv. 99. § (5) bekezdése alapján a hitelezők összességét ért kár érvényesíthető. Nyilvánvaló hát, hogy nem a társaság a károsult, hanem a hitelezők, tehát az alperes mint végelszámoló felelőssége nem a társasággal, hanem a hitelezőkkel szemben áll fenn. A társaságot ért kár érvényesítésére a felperes nem is lenne jogosult, a társaságot ért kár esetére a Gt. 30. § (2) bekezdésében foglalt felelősségi szabály vonatkozik. Az alperes tehát tévesen értelmezi és pontatlanul idézi a kúriai részítélet [72] pontját. Emellett az általa hivatkozott két bírósági ítélet tényállása és megállapításai teljesen eltérnek attól, mint amit az alperes azoknak tulajdonít.

[103] A felperes végül kiemelte: a büntetőeljárásban polgári jogi igényként, valamint a Cstv. 33/A. §-ára és a Ctv. 99. § (5) bekezdésére alapított kereseteiben ugyanazon kárigényét érvényesítette.

[104] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következők szerint egészíti ki, illetve pontosítja:

[105] Az alperes jogelődje – a bt3 –, a felperes, valamint harmadik fél 1993. március 10. napján kelt megállapodása 1. pontjában a szerződést kötő felek kijelentették: „a márkanév1 gyógyhatású termék, mint szellemi termék az összes ehhez kapcsolódó jogokkal a bt3 66,66 %-os, valamint Felperes1 33,33 %-os tulajdoni arányok szerinti közös tulajdonában áll”.

[106] Az OGYI az adós társaság jogi képviselőjét a 2008. május 5-én kelt levelében arról tájékoztatta, hogy az adós meghosszabbítási kérelme 2007. augusztus 15. napján érkezett be intézetükhöz, s „az eljárás lefolytatására azért sem került sor, mert 2007. szeptember 04-én megkaptuk a készítmény 66,6 %-os vagyoni értékű jogának lefoglalásáról készült jegyzőkönyvet”.

[107] A ügyszám10 ügyszámon felvett foglalási jegyzőkönyv szerint a márkanév1 termék OGYI-nál nyilvántartási szám1 számon nyilvántartott, 66,6% arányú vagyoni értékű jogát a bt1. végrehajtást kérő által kezdeményezett és 8.P.ügyszám6. szám alatt, 2007. július 19. napján kiállított végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtási ügyben, 2007. szeptember 3. napján foglalták le.

[108] Az Emberi Erőforrások Minisztériuma Jogi Főosztály Egészségpolitikai Jogi Osztály a iktatószám1 iktatószámú, 2013. július 8. napján kelt válaszában a felperes jogi képviselőjének megkeresésére azt a tájékoztatást nyújtotta, hogy a márkanév1 tablettá nyilvántartásba vételének meghosszabbítására irányuló kérelem 2007. augusztus 15. napján érkezett az OGYI-hoz, amelyet megelőzően a készítmény nyilvántartásba vétele az OGYI határozat szám számú határozata értelmében 2007. augusztus 15. napjáig volt meghosszabbított; tekintettel arra, hogy a kérelmet a gyógyszernek nem minősülőgyógyhatású anyagok és készítmények nyilvántartásáról és forgalomba hozataláról szóló 10/1987. (VIII. 19.) EüM rendelet 14. § (1) bekezdése szerinti jogvesztő határidőn túl nyújtották be, a meghosszabbítására nem volt jogszabályi lehetőség.

[109] Az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest tőkehozzájárulás fizetésére kötelező rendelkezése ellen előterjesztett alperesi fellebbezés, továbbá a felperesnek a tőkehozzájárulás megfizetésében való marasztalás iránti kereseti kérelme utáni ügyvédi munkadíj mint perköltség megítélésének elmaradása miatt benyújtott fellebbezés részben alapos.

[110] Az ítéltábla mindenekelőtt rögzíti, hogy az alperesnek a 15.Gf.40.310/2020/8/II. számú jogerős másodfokú ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelme és ezáltal a Kúria Gfv.VI.30.010/2021/5. számú végzése a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.310/2020/8/II. számú ítéletének a Fővárosi Törvényszék 29.G.40.266/2017/102. számú ítélete nem megváltoztatott – vagyis az alperesnek az adós társaság 415.723 forint vagyonsökkenésért való vezető tisztségviselői felelősségét megállapító és a keresetet részben elutasító – rendelkezésének helybenhagyását és az ezzel kapcsolatos perköltségekre vonatkozó rendelkezéseit –, azaz a felperes 48.000 forint másodfokú eljárási illeték leletezés terhe melletti megfizetésre kötelezését, valamint az alperesnek a felperes javára 200.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjból és 35.520 forint fellebbezési eljárási illetékből álló másodfokú perköltség megfizetésre kötelezését – nem érintette.

[111] Ennek megfelelően a jelen, megismételt másodfokú eljárás tárgyát csupán a Fővárosi Törvényszék 29.G.40.266/2017/102. számú elsőfokú ítéletének az alperest 80.051.664 forint tőkehozzájárulás megfizetésére kötelező rendelkezése felülbírálata, valamint a felperes perköltséggel kapcsolatos (a másodlagos kereseti kérelme utáni ügyvédi munkadíja megállapításának elmaradása miatti) fellebbezési kérelme elbírálása képezte. A Kúria Gfv.VI.30.010/2021/5. számú végzésével hatályon kívül helyezett, kapcsolódó perköltségre és illetékre vonatkozó rendelkezések az ítéltábla 15.Gf.40.310/2020/8/II. számú ítéletében (a felperes javára megítélt 800.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjból) 600.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj és az alperest 1.850.000 forint, a felperest 650.000 forint fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére kötelezés voltak.

[112] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jelen, megismételt másodfokú eljárás tárgyát képező körben - az ítéltábla fenti kiegészítéseinek és pontosításain kívül - helytállóan állapította meg, s abból túlnyomórészt helyes jogi következtetésre jutott. A felek idevonatkozó fellebbezési kérelmei azonban az alábbiak szerint, részben megalapozottak voltak.

[113] Az ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy az alperesnek az elsőfokú bíróság ítéletében ismertetett védekezésében foglaltaktól eltérően, a Kúria Gfv.VII.30.458/2017/5. számú részítéletének [66] pontja nem tartalmaz olyan megállapítást, hogy „az alperes 2007. februárját követően már nem volt köteles beadni a forgalmazási jog meghosszabbítása iránti kérelmet”. A Kúria határozatának [14] pontja ugyancsak nem rögzít olyan következtetést, hogy „miután a felperes kérelmére 2007. szeptember 4-én lefoglalták a forgalmazási jogot, az OGYI nem teljesíthette az alperes ennek meghosszabbítása iránti kérelmét”; s a [63] pontjában sem olvasható, hogy „a társaság vagyonából a forgalmazási jog ítélet alapján került ki”.

[114] Elsőként az alperes fellebbezését vizsgálva, az ítéltábla leszögezi: a felperes keresetváltoztatásának megengedettségével a Gfv.VI.30.010/2021/5. számú végzés [43] pontjában kifejtettek szerint a Kúria is egyetértett, rámutatva, hogy az alperes álláspontja – nevezetesen, hogy nem lehetett szó a rPp. 146. §-a szerinti keresetváltoztatásról, mert nem vált tárgytalanná az eredeti kereset – nem helytálló, mert keresetváltoztatásnak minősül a tárgyi keresetkiterjesztés is, amikor a felperes a keresetét új keresettel egészíti ki. A Kúria kiemelte azt is: az, hogy az eredetileg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján előterjesztett keresettel indult perben a Ctv. 99. § (5) bekezdésére hivatkozással előterjesztett keresetváltoztatás megengedhető, mert a felperes hitelezője az adósnak, míg az alperes annak vezető tisztségviselője, illetve végelszámolója volt, így az adós társasághoz a felek mindegyikét lényegében azonos pozícióból fakadó kapcsolat fűzte, nem jelenti, hogy a keresetkiterjesztéssel a végelszámolóval szemben előadott másodlagos keresettel való igényérvényesítés időpontját az elsődleges kereset benyújtásának időpontjában kellene figyelembe venni.

[115] A Kúria a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése és a Ctv. 99. § (5) bekezdése felelősségi tényállásainak, valamint szabályozási megoldásainak összehasonlítása után a végzése [51] pontjában aláhúzta, hogy a végelszámolóval szembeni speciális kártérítési igény a felszámolás kezdő időpontjában válik esedékessé, ekkor kezdődik az elévülése is [rPtk. 326. § (1) bekezdés], s eltérő szabály hiányában öt év elteltével elévül a követelés még akkor is, ha folyamatban van még a felszámolás. A megismételt eljárásra nézve a másodfokú bíróság részére azt írta elő, hogy az alperes elévülési kifogását ebből kiindulva kell elbírálni.

[116] A Kúria megállapításainak és iránymutatásának megfelelően az ítéltábla mindenekelőtt abból indult ki, hogy a felperes által az alperessel szemben a Ctv. 99. § (5) bekezdésére építve érvényesített kártérítési igény a felszámolás kezdő időpontjában, 2009. február 27. napján vált esedékessé, és ekkor kezdődött meg az elévülése is a rPtk. 326. § (1) bekezdésére figyelemmel.

[117] A felperes a 2018. július 5. napján benyújtott előkészítő iratában módosította úgy a keresetét a per folyamán, hogy azt részben a Ctv. 99. § (5) bekezdésére alapította, ami 2009. február 27. napjától számítva kétségtelenül öt éven túl történt. Az alperessel mint végelszámolóval szemben a Ctv. 99. § (5) bekezdése alapján igényelt 80.885.086 forint kárt azonban az eljárás során már korábban, a Cstv. 33/A. (1) bekezdése szerinti vagyonsökkenésként érvényesítette. Ezért az alperes elévülési kifogása tárgyában először azt kellett vizsgálni, hogy a jelen perben, mint a követelés bírósági úton való érvényesítése iránti eljárásban [rPtk. 327. § (1) bekezdés] elévülési időn belül megtörtént-e az alperessel mint végelszámolóval szemben érvényesített 80.885.086 forint kár elévülésének megszakítása.

[118] Ennek eldöntéséhez abban kellett állást foglalni, hogy a felperes keresetváltoztatásával a jelen perben melyik eset valósult meg: a kereset módosítása, vagyis az eredeti kereset helyébe egy másik kereset lépett; avagy a kereset kiterjesztése, azaz a felperes az eredeti keresetét fenntartva, azt új kereseti kérelemmel egészítette ki. E kérdésben megállapítható, hogy a felperes a pernek az elsőfokú bíróság előtt 9.G.44.986/2013. számon folyt szakaszában, 2014. február 6. napján benyújtott beadványában a keresetét úgy pontosította, hogy az adós társaság vagyonszökkenését, melyért a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján az alperes felelősségének megállapítását kérte, 117.045.054 forintban jelölte meg. Ez az összeg – amint a felperes keresetének ismertetése körében a Kúria is rögzítette a Gfv.VII.30.458/2017/5. számú részítélete [22] pontjában - magában foglalta a márkanévvel gyógyhatású készítmény hasznosítási jogával és a márkanévvel szóvédjeggyel kapcsolatosan a felperes által hivatkozott, összesen 80.000.000 forint vagyonszökkenést is, melyért az alperes felelősségét a 2018. július 5. napján előterjesztett keresetváltoztatásában a felperes már a Ctv. 99. § (5) bekezdésére alapította.

[119] A Cstv. adott perben irányadó 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező vagy a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el (ideértve a környezeti terhek rendezését is), és ezáltal a társasági vagyon a keresetben meghatározott mértékben csökkent.

[120] Ehhez képest az adott ügyre alkalmazandó Ctv. 99. § (5) bekezdése úgy rendelkezik, ha a végelszámolás alatt álló cég felszámolás alá kerül és megállapítható, hogy a végelszámoló alapos ok nélkül késlekedett a felszámolási eljárás kezdeményezésével, vagy nem tett meg mindent a hitelezők veszteségeinek csökkentése, illetve a környezeti károk mérséklése, a kármentesítés érdekében vagy egyes hitelezőket mások rovására előnyben részesített, a felszámoló vagy a hitelezők keresetére a bíróság arra kötelezi a végelszámolót, hogy a cég vagyonához a károkozás összege mértékéhez igazodó tőke-hozzájárulást teljesítsen.

[121] A törvény – Ctv. – javaslatához fűzött indokolás a vonatkozó jogalkotói akaratot a következőképpen világítja meg: „... a végelszámoló tevékenységéért a polgári jog általános szabályai szerint tartozik felelősséggel. Fokozott gondossággal, a cégérdekek és a hitelezők érdekeinek szem előtt tartásával kell eljárnia. A végelszámoló a wrongful trading – a hanyag, felelőtlen cégvezetéssel összefüggésben a hitelezők károsítása – miatt felelősséggel tartozik, az ezzel kapcsolatos tényállást fogalmazza meg a törvény 99. § (5)-(6) bekezdése”.

[122] Mind a Ctv. 99. § (5) bekezdésében nevesített károkozó magatartások körülírásából, mind az idézett indokolás alapján egyértelmű, hogy a végelszámoló magatartása folytán kárt szenvedő alanyok a felszámolás alá került cég hitelezőinek az összességé, akiknek a megkárosítása miatt áll fenn a végelszámoló felelőssége.

[123] Összehasonlítva a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését és a Ctv. 99. § (5) bekezdését, megállapítható, hogy ezek rendelkezései alapján egyaránt a felszámolás alá került gazdálkodó szervezet felszámolója és hitelezője indíthat pert; mindegyik per alperese a felszámolást megelőzően a felszámolás alá került gazdálkodó szervezet élén állt képviselő; s az érvényesített jog mindkét esetben az adós élén betöltött tisztséghez tapadó kötelezettség megszegéséért való felelősségből eredően a hitelezők kártérítéshez való joga. A különbséget csupán a kár megtérítésének eltérő módja, a különböző megoldás képezi: a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján a kereset a kár megállapítására irányul, a hitelezők marasztalás érdekében

később – a felszámolási eljárás befejezése után - léphetnek fel, míg a Ctv. 99. § (5) bekezdése alapján egy lépésben kérhetnek marasztalást, ám abból az azonos célból, hogy megtérüljön az adós hitelezőinek abból fakadó kára, hogy igényeik az adós vagyonából nem voltak fedezhetők.

[124] A felperes keresete a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése és a Ctv. 99. § (5) bekezdése alapján is ugyanarra irányult: az alperes által az adós társaság hitelezői összességének, az adós élén betöltött pozíciójából fakadóan okozott kárért való felelősség érvényesítésére. A felperes ugyanakkor az eredetileg benyújtott keresetében megjelölt jogcímhez nem volt kötve, arra a vagyonsökkenésre pedig már az elévülési időn belül kiterjesztette a keresetét, amelynek tekintetében jogcímként később a Ctv. 99. § (5) bekezdésére hivatkozott. Ennek az sem képezte akadályát, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján megállapításnak, a Ctv. 99. § (5) bekezdése alapján pedig fizetésre kötelezésnek van helye, mivel a Pp. 146. § (5) bekezdésének d) pontja szerint nem keresetváltoztatás, ha a felperes megállapítás helyett teljesítést vagy teljesítés helyett megállapítást követel.

[125] A régi Pp. az érvényesített jog [Pp.§ 121. (1) bekezdés c) pont] megjelöléséhez nem kívánta meg a jogszabály idézését vagy pontos § számmal való megjelölését, s ha a tényalap alapján az érvényesített jog egyértelműen megállapítható volt, a jogszabály téves megjelölése sem jelentette a jogalap megjelölésének hiányát, hiszen a rPp. koncepciója szerint a bíróság feladata volt a kereset tartalmából, a megállapított tényállás alapján a kereset jogi minősítése (iura novit curia – az új Pp. már nem ezt az elvet vallja). Az adott perben a felperes jogállítást (érvényesített jogát) a per kezdetétől fogva az a tényalap határozta meg, hogy az alperes ügyvezetőként, majd végelszámolóként kárt okozott az adósnek, közvetve elvonva a hitelezők kielégítési alapját. Az eljárás során olyan lényeges új tényt nem adott elő, amellyel az eredeti jogállítást megváltoztatta volna. Az, hogy utóbb a Ctv. idézett rendelkezésére kifejezetten is hivatkozott, nem minősül a már előadott jogállítást megváltoztatásának, mert nem lehet szó keresetváltoztatásról, ha a kereset alapjául felhozott tények nem változnak, de akár a felperes, akár a bíróság más jogi minősítést alkalmaz ugyanazon tényekre. Ebből a szempontból a kereseti kérelem megváltoztatásának (megállapítás helyett marasztalás) nincs jelentősége; egyrészt, mert a Pp. 146. § (5) bekezdés d) pontja alapján ez nem minősül keresetváltoztatásnak, másrészt, mert abból, hogy a felperes milyen petitumot kapcsolt a jogállításhoz - nevezetesen, hogy a felperes az alperes adósi vagyonsökkenésért való felelősségének megállapítását vagy az adós javára tőkehozzájárulás fizetésére kötelezését kérte - nem vonható következtetés a megjelölt jogalap mibenlétére. Ellenkezőleg, a bizonyított jogalaphoz vonható következtetés a kereseti kérelem alaposságára: vagyis az, hogy hozható-e a kereseti kérelem szerinti döntés, a per érdemére tartozik, erre az érvényesített jog és a bizonyított tényállás alapján kell a bíróságnak választ adnia.

[126] Az elévülés megszakadása szempontjából nem tehető különbség aközött, hogy a kereseti kérelem megállapításra vagy a marasztalásra irányult, hiszen a perindítás mindkét esetben kifejezésre juttatta a felperes törekvését a követelés érvényesítésére. Ha az adott jogalapon megindított per során a felperes a kereseti kérelmet megállapításról marasztalásra változtatja, ez a követelés bíróság előtti érvényesítésének elévülést megszakító hatásán nem változtat, a per folyamatban léte alatt az érvényesített követelés nem évül el.

[127] Az alperes elévülési kifogása tehát alaptalan, mivel a Ctv. 99. § (5) bekezdésére alapítottan érvényesített – a Kúria Gfv.VI.30.010/2021/5. számú végzésében foglalt iránymutatás szerint a felszámolás 2009. február 27-i kezdő időpontjában esedékessé vált - kár tekintetében az elévülés a felperes 2014. február 6. napján benyújtott keresetváltoztatásakor a rPtk. 327. § (1) bekezdése értelmében megszakadt, csak a jelen eljárás jogerős befejezése után kezdődik meg újból [rPtk. 327. § (2) bekezdés]. Ugyanezt az álláspontot fejezte ki a Legfelsőbb Bíróság a BH2009. 189. számon megjelent jogeset

kapcsán, amikor leszögezte, hogy a követelés jogcímének megváltoztatása az elévülésre nem hat ki.

[128] A fentiek tükrében nem volt szükséges vizsgálni a felperes által a jelen, megismételt másodfokú eljárásban hivatkozott egyéb, elévülést megszakító cselekményeket. Az ítéltábla ezért a felperesnek a büntetőeljárásban történt polgári jogi igénye érvényesítésére való hivatkozása kapcsán csupán utal arra, hogy amennyiben a követelés érvényesítése iránt indított eljárás nem érdemi határozattal zárul, nem az elévülés megszakítása, hanem nyugvása következik be.

[129] Az elsőfokú bíróságnak a Ctv. 99. § (5) bekezdésére alapított kereseti kérelem érdemében hozott döntése tekintetében az ítéltábla az alperes felelősségének megállapításával egyetért, azonban az alperes végelszámolói magatartásával okozott kár mértékét illetően nem osztja teljes mértékben a törvényszék álláspontját.

[130] Az ítéltábla e körben mindenekelőtt kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.210/2016/10/II. számú részítéletében foglalt előírásoknak, az ítéltábla iránymutatásából kiindulva eleget tett.

[131] A Fővárosi Ítéltábla a 15.Gf.40.210/2016/10/II. számú részítéletében leszögezte, hogy mind a szóvédjegy, mind a hasznosítási jog pénzben kifejezhető vagyoni értékkel bíró vagyonelem, s a nyilvántartásba vétel meghosszabbításának elmaradása miatt a gyógyszernek nem minősülő gyógyhatású anyagok és készítmények nyilvántartásáról és forgalomba hozataláról szóló 10/1987. (VIII. 19.) EüM rendelet 1. § (2) bekezdése és 14. § (1) bekezdése szerint megszűnt a termék kereskedelmi forgalmazási lehetősége; az alperes - a nyilvántartásba vétel lehető leghosszabb időre történő meghosszabbítására irányuló kérelem benyújtása hiányában - nem gondoskodott a csődvagyon értékének megóvásáról. Az ítéltábla az eljárás akkori szakaszában csupán a vagyonsökkenés mértékét nem látta megállapíthatónak, ezért utasította az elsőfokú bíróságot a vonatkozó keretben újabb tárgyalásra.

[132] A törvényszék az ennek folytán megismételt eljárásban a feleket a reájuk háruló bizonyítási kötelezettségről megfelelően tájékoztatta, a másodfokú bíróság iránymutatása szerint a felperes másodlagos keresetének eldöntése szempontjából lényeges tényekre az előírt széleskörű bizonyítást, a szükséghez mérten lefolytatta. A bizonyítás eredményének értékelésekor a rendelkezésére álló bizonyítékokból racionálisan és logikusan levont, okszerű következtetésekre jutott, ezért a meggyőződésén alapuló mérlegelésének felülbírálata a másodfokú bíróság részéről nem lehet indokolt. Az alperes a fellebbezésében alaptalanul sérelmezte tehát a bizonyítás nem megfelelő lefolytatását és a bizonyítékokból való helytelen következtetések levonását.

[133] Az alperes a fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy a Fővárosi Bíróság a 8.P.ügyszám6. számú ügyben 2007. július 19. napján hozott határozatával a márkanév1 forgalmazási jogát „lefoglalta”, illetve azt az adóstól a Fővárosi Ítéltábla a 8.Pf.ügyszám8/6. számú, 2009. november 5. napján kelt másodfokú részítéletével „ellentételezés nélkül elvonta”, tehát a hasznosítási jog akkor is kikerült volna a végelszámolási vagyonból, ha a végelszámoló korábban kéri az engedély meghosszabbítását, vagyis az adóst nem érte kár az alperes magatartása következtében.

[134] Az ítéltábla a fenti alperesi hivatkozások kapcsán a következőket emeli ki:

[135] Az ítéltábla által kiegészített tényállásban említett foglalási jegyzőkönyv tanúsága szerint a Fővárosi Bíróság által a 8.P.ügyszám6. számú ügy kapcsán 2007. július 19. napján kiállított végrehajtható okirat alapján a márkanév1 termékhez kapcsolódó vagyoni értékű jogok adóst illető 66,6%-át csupán 2007. szeptember 3. napján, tehát a márkanév1 forgalomba hozatali engedélyének lejártát követően foglalták le. A forgalomba hozatali engedély meghosszabbításának tehát nem a lefoglalás volt az akadálya, még akkor sem, ha az OGYI az alperes jogi képviselőjének 2008. május 5. napi keltezéssel írott levelében utalást tett a foglalás tényére, melyben egyébként is csak úgy fogalmazott, hogy az eljárás megindítására ezért „sem” került sor. A lefoglalás az események időrendiségére tekintettel, e levél tartalmától függetlenül, nem is képezhetette a forgalomba hozatali engedély meghosszabbításának gátját akkor, amikor a foglalás időpontjában nem csak a hosszabbításra irányuló kérelem benyújtásának határideje, hanem maga a forgalomba hozatali engedély is lejárt már.

[136] A gyógyszernek nem minősülő gyógyhatású anyagok és készítmények nyilvántartásáról és forgalomba hozataláról szóló 10/1987. (VIII. 19.) EüM rendelet 14. § (1) ugyanis úgy rendelkezik: a forgalomba hozatalra engedélyezett készítményt az OGYI a forgalomba hozatali engedély kiadásától számított 5 évig tartja nyilván. Az előállító a határidő lejáratára előtt 3 hónappal kérheti a nyilvántartásba vétel további meghosszabbítását. Ezt követően a nyilvántartás meghosszabbítását 3 évenként kell kérni. Ellenkező esetben a forgalomba hozatali engedély érvényét veszti.

[137] E szabály megfogalmazásából nyilvánvaló, hogy a további hosszabbítások is a határidő (a meghosszabbított határidő) lejáratára előtt 3 hónappal kérelmezhetők. Ennek a következtetésnek nem mond ellent az OGYI, illetőleg a GYEMSZI periratok között található egyetlen tájékoztatása sem, ugyanakkor teljes mértékben ezt a jogszabályértelmezést tükrözik az ítéltábla által kiegészített tényállásban idézett, az Emberi Erőforrások Minisztériuma Jogi Főosztály Egészségpolitikai Jogi Osztály iktatószám1 iktatószámú, 2013. július 8. napján kelt, felperesnek adott tájékoztatásában foglaltak.

[138] A Fővárosi Bíróságnak a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.ügyszám8/6. számú részítéletével helybenhagyott 8.P.ügyszám6/87. számú részítélete az ügyben nem bír jelentőséggel, mivel a felperes másodlagos kereseti kérelme körében vizsgálandó időszakot követően keletkezett, a perben pedig az alperes által az adós végelszámolásának kezdetétől (2007. február 20.) a felszámolása kezdő időpontjáig (2009. február 27.) kifejtett magatartásnak van relevanciája. Ezen ítélet egyébként is arra jogosította fel a felperest – jelen pernek is felperesét –, hogy az Országos Gyógyszerészeti Intézetnél nyilvántartási szám1 számon nyilvántartott márkanév1 elnevezésű gyógyszerterméket a jövőben kizárólagosan hasznosítsa, gyártsa és fogalmazza, s az I. rendű alperest – az adós társaságot – ennek türése kötelezte. A másodfokú részítélet indokolása szerint a rPtk. „közös tulajdonra vonatkozó szabályainak alkalmazásával a kialakult, többségi döntésen alapuló korábbi használati módot [...] rendezte újra az elsőfokú bíróság [...] akként, hogy a jövőben a felperes jogosult rendelkezni a közös tulajdonú szellemi termék hasznosításáról, a hasznok elszámolása mellett”. A közös tulajdonú szellemi termék hasznosításának gyakorlását rendezte tehát a bíróság, nem pedig „elvonta” az adóst 66,6% arányban megillető vagyoni értékű jogot.

[139] Mindemellett az alperesnek az a védekezése sem foghat helyt, hogy a végelszámolás időszaka alatt már nem volt köteles a márkanév1 forgalomba hozatali engedélyének meghosszabbítására, hiszen az adós társaság hitelezői érdekének is kétségkívül az felelt volna meg, ha egy forgalomba hozatali engedéllyel rendelkező termékhez tapadó és

ezáltal (minél magasabb) értéket képviselő vagyoni értékű jog képezi a társaság vagyonát, a hitelezők kielégítési alapját növelve. Az engedély meghosszabbíttatásának pedig a vonatkozó kérelem határidőben történő benyújtása esetén, a fentiek szerint semmi akadálya nem lett volna.

[140] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes végelszámolóként a Ctv. 99. § (5) bekezdése által szankcionált magatartást tanúsított, hiszen nem tett meg mindent a hitelezők veszteségeinek csökkentése érdekében.

[141] Az ítéltábla emellett aláhúzza, hogy az adott esetben a felszámolási eljárás kezdeményezésével való késlekedés is megállapítható az alperes részéről, hiszen – amint a Kúria a Gfv.VII.30.458/2017/5. számú részítéletében egyetértett ezzel – az adós már 2006. július 1. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Ehhez képest a felszámolás csak a 2009. január 22. napján benyújtott kérelem alapján indult meg.

[142] A törvényszék ugyanakkor helytelenül hagyta figyelmen kívül az adós felszámolási eljárásában meg nem térülő hitelezői követelések összegét, holott ezek az adatok a rendelkezésre álltak. Az elsőfokú eljárásban keletkezett iratok szerint az adós felszámolója a felszámolást elrendelő bíróságnak már benyújtotta a felszámolási zárómérleget, amely szerint a hitelezők – a felperest is beleértve – véglegesen számszerűsített, összes követelése 59.889.448 forint, melyre az adós vagyona nem nyújt fedezetet. A korábbiakban részletezettek szerint Ctv. 99. § (5) bekezdése alapján a végelszámoló felelőssége a felszámolás alá került cég hitelezőinek megkárosítása miatt áll fenn, a szabályozás célja, hogy megtérüljön az adós hitelezőinek abból fakadó kára, hogy az igényeik az adós vagyonából nem voltak fedezhetők. A Ctv. 99. § (5) bekezdésének alkalmazásában a kár tehát az adós hitelezőinek a felszámolás során meg nem térülő követelésében jelentkezik, a végelszámoló ennek megtérítéséért tartozik felelősséggel. Ezért az alperes 59.889.448 forintot meghaladó tőkehozzájárulás megfizetésében való marasztalása nem volt alapos.

[143] A felperes a másodlagos kereseti kérelme utáni ügyvédi munkadíja megállapításának elmaradását indokoltan sérelmezte, mert az erről való rendelkezés valóban elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét.

[144] A Fővárosi Ítéltábla az előzőekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének a másodlagos kereseti kérelemre, valamint az ehhez kapcsolódó perköltségre vonatkozó rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta.

[145] Az ítéltábla a perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott, a felperes 74%, az alperes 26% arányú pernyertessége arányában, az alperes illetékeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illetékek tekintetében a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében.

[146] A felperes javára az elsőfokú eljárásra megállapított további ügyvédi munkadíj összegének meghatározása a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (4) bekezdésén alapszik, a 4/A. § (1) bekezdésének alkalmazása mellett.

[147] Az ítéltábla a másodfokú eljárásra az ügyvédi munkadíjat mérlegeléssel, a fellebbvitel során ténylegesen kifejtett jogi képviselői tevékenységgel összhangban határozta meg [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5)-(6), 4/A. § (1) bekezdés].

Budapest, 2022. április 13.

dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

dr. Rápolti Barbara s.k.
előadó bíró

dr. Mizerák Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Szénási Rita)